

Arrest

nr. 238 065 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen het volgende feitenrelaas weer:

“Verzoekster diende d.d. 22 november 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 maart 2007 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bij arrest nr. 1384 van 24 augustus 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster diende d.d. 28 september 2007 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 9 februari 2012 werd die aanvraag ongegrond verklaard.

Zij werd d.d. 17 februari 2019 bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 14 maart 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15 juni 2012.

Zij diende op 13 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 23 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Zij werd op 23 mei 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 5 september 2012 werd een huwelijksaangifte gedaan te Eeklo door verzoekster en de heer C. A. Het parket adviseerde negatief op 30 november 2012.

Op 23 juli 2013 werd een wettelijke samenwoning geregistreerd te Eeklo met de heer C. A. en werd een bijlage 19ter geregistreerd. Op 19 december 2013 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Die beslissing werd op 10 januari 2014 ter kennis gebracht. Op 30 januari 2014 diende verzoekster een annulatieberoep in gericht tegen de bijlage 20.

Op 12 september 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 12 februari 2015 onontvankelijk verklaard en verzoekster werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 25 februari 2015 diende zij een tweede aanvraag van een verblijfskaart in als familielid van een Belgische onderdaan, die op 12 augustus 2015 gevolgd werd door een bijlage 20 met bevel.

Verzoekster diende d.d. 21 oktober 2015 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11 januari 2016 en verzoekster werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het tegen voormelde ingediende annulatieberoep op 8 mei 2017, bij arrest nr. 186.514.

Op 18 december 2017 werd verzoekster opgemerkt door de politie Meetjesland centrum en na medische check up op de spoeddienst van AZ Alma Eeklo werd zij op vraag van het bestuur overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Diezelfde dag werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd (bijlage 13sexies) genomen.

Op 27 december 2017 werd een verzoek tot invrijheidstelling ingediend. De Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Gent beval bij beschikking van 5 januari 2018 de onmiddellijke invrijheidstelling van verzoekster. Het Openbaar Ministerie stelde hoger beroep in op 5 januari 2018, waarna de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij arrest van 18 januari 2018 het hoger beroep onvankelijk en gegrond verklaarde.

Op 12 januari 2018 werd een readmissie aanvraag verstuurd aan de Russische autoriteiten.

Op 15 februari 2018 werd een rappel verstuurd.

Op 16 februari 2018 werd de beslissing tot verlenging van de opsluiting genomen.

De Kamer van Inbeschuldigingstelling verklaarde bij arrest d.d. 22 maart 2018 het oorspronkelijk verzoekschrift onvankelijk en gegrond.

Op 6 april 2018 werd verzoekster vrijgesteld wegens gebrek aan identificatie. Op 16 april 2018 werd dan toch een akkoord tot afgifte van een laissez passer gegeven door Rusland. Zij werd vervolgens op 19 april 2018 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 19 april 2018 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 23 april 2018 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 3 mei 2018 onontvankelijk verklaard.

Verzoekster diende d.d. 16 mei 2018 een aanvraag 9ter in, die op 20 juni 2018 onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 15 mei 2018 werd een doorlaatbewijs afgeleverd.

Er werd een vlucht voorzien op 18 mei 2018. Verzoekster verzette zich tegen een vertrek en diezelfde dag werd een vordering tot heropsluiting genomen. Verzoekster vatte de raadkamer met een verzoek tot invrijheidstelling. De Kamer van Inbeschuldigingstelling verklaarde bij arrest d.d. 19 juni 2018 het oorspronkelijk verzoekschrift onontvankelijk en gegrond.

De vlucht voorzien op 19 juli 2018 werd geannuleerd gezien het verzoek tot internationale bescherming ingediend door verzoekster op 18 juli 2018. Diezelfde dag werd de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 21 juni 2018 diende zij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner van de Belgische onderdaan. Op 23 juli 2018 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) genomen wegens negatieve woonstcontrole.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam d.d. 10 augustus 2018 een beslissing houdende de nietontvankelijkheid van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Die beslissing luidt onder meer als volgt:

“(…) U vroeg voor het eerst asiel aan in België op 22 november 2006 onder de naam A. Y. (...). U werd op 15 mei 2018 door de Russische autoriteiten echter geïdentificeerd als E. U., geboren op 18 november 1965 te Grozny. (...) Vooreerst moet worden opgemerkt dat het bijzonder opmerkelijk is dat u in mei 2018 in het kader van een geplande repatriëring naar Moskou door de Russische autoriteiten werd geïdentificeerd als E. U., terwijl u zelfs steeds volhield dat u naam Y. A. is; u werd hiermee geconfronteerd, maar kon hier geen verklaring voor bieden; u beweerde dat de smokkelaar die u destijds naar België heeft gebracht misschien valse documenten voor u had gemaakt, maar u weet dat helemaal niet zeker. Ook na confrontatie bleef u dus halsstarrig volhouden dat uw echte naam A. is (...). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht om correcte informatie te geven over de basispersoonsgegevens zoals zijn identiteit. Dat u dit duidelijk niet doet en evenmin een duidelijke verklaring kunt bieden over de reden waarom de Russische autoriteiten u met een andere naam identificeren, wordt niet aanvaard, waardoor alvast ernstige schade wordt toegebracht aan uw algemene geloofwaardigheid.(…)”

Op 12 februari 2019 diende zij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner van de Belgische onderdaan C. A. S. op grond van artikel 42ter van de vreemdelingenwet. Op 24 juni 2019 nam de burgemeester een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden daar de gevaagde documenten niet werden overgemaakt.

Verzoekster diende d.d. 15 juli 2019 opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner van een Belgische onderdaan, C. A. S. op grond van artikel 42ter van de vreemdelingenwet. Zij legde een paspoort en ziektekostenverzekering voor en werd verzocht om binnen de drie maanden een huurovereenkomst of eigendomsakte, bewijzen duurzame relatie en bewijzen bestaansmiddelen van de referentiepersoon over te maken.

Op 19 augustus 2018 werd het gemeentebestuur verzocht om verzoekster uit te nodigen om de ontbrekende stukken voor te leggen.

Op 14 oktober 2019 richtte verzoekers raadsman een schrijven met gevoegde huurovereenkomst, tewerkstellingsattest, arbeidsovereenkomsten en loonbrieven.

Op 6 januari 2020 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing.”

1.2. Wat de huidige zaak betreft, onderlijnt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de verzoekende partij op 15 juli 2019 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, *in casu* in de hoedanigheid van partner.

1.3. Bij haar aanvraag legde de verzoekende partij een paspoort en een ziektekostenverzekering voor.

1.4. Op 19 augustus 2019, met afgifte aan de verzoekende partij op 22 augustus 2019, wordt de verzoekende partij uitgenodigd om voor 14 oktober 2019 de volgende documenten voor te leggen:

- een geldig Russisch paspoort en gelijkvormigheidsattest;
- bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg met betrekking tot de laatste 12 maanden;
- kopie geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon;
- bewijs van ziektekostenverzekering.

1.5. Op 6 januari 2020, met kennisgeving op 13 januari 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2019 werd ingediend door:

Naam: U.

Voornaam: E.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 18.11.1965

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

zich noemende: A. Y.

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische geregistreerde partner, de genaamde C. A. S. (RR: ...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op ‘het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...).’

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat ‘bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).’

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat ‘de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die

krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: '1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'

Betrokkene stelt A., Y. te zijn. Betrokkene werd echter door de Russische autoriteiten geïdentificeerd als U., E.

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene de volgende documenten voor: - Paspoort dd. 17.07.1987, hetwelke duidelijke sporen van bewuste manipulatie vertoont. Het paspoort werd wel vertaald, en zou op naam van A. Y. staan. - Een document, eveneens uitgegeven in 1987, hetwelke niet vertaald werd. Er valt niet uit op te maken wat het attest inhoudt. Uit het geschrift zelf valt geen van beide voormelde namen van mevrouw af te leiden. De geschreven naam lijkt evenwel overeen te stemmen met het geschrevene op het voorgelegde paspoort.

Echter, gelet niet duidelijk is welke de daadwerkelijke identiteit van mevrouw is, er geen gelijkvormigheidsattest werd voorgelegd, én het stuk eveneens niet werd vertaald, kan er niets uit dit document worden opgemaakt: niet voor wie het bestemd is/over wie het gaat, noch wat de inhoud betreft.

Betrokkene werd in het kader van haar asielaanvraag dd. 18.07.2018 door het CGVS geconfronteerd met gegeven dat zij als U. E. werd geïdentificeerd door de Russische autoriteiten, terwijl zij zelf beweert A. Y. te zijn. Zij blijkt geen enkele verklaring te kunnen geven omtrent deze verschillen in identiteit waaronder zij officieel gekend is in het land van herkomst en België, en de identiteit die ze stelt te bezitten. Betrokkene beweerde dat de smokkelaar die haar destijds naar België bracht, misschien valse documenten voor haar had gemaakt maar kon dat ook niet met zekerheid stellen. De basispersoonsgegevens van betrokkene blijken dus niet duidelijk te zijn. Na onderzoek zag het CGVS zich genooddaakt, in hun beslissing dd. 10.08.2018, te besluiten dat de identiteitsdocumenten die betrokkene voorlegde, als vals dienen te worden beschouwd. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat betrokkene het eens is met deze beslissing en de inhoud ervan.

Tot slot kan opgemerkt worden dat er, naar aanleiding van de huidige aanvraag gezinshereniging, een geldig Russisch paspoort en een gelijkvormigheidsattest werd opgevraagd. De brief dd. 19.08.2019 die daartoe opriep, werd aan betrokkene betekend op 22.08.2019. Betrokkene heeft hier tot op heden geen gevolg aan gegeven. Haar identiteit kan dus op geen enkele wijze worden vastgesteld.

Uit het geheel van het dossier en aan de hand van de voorgelegde documenten dient vastgesteld te worden dat betrokkene haar identiteit niet heeft aangetoond. Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. Omdat de middelen samenhangen, worden deze samen besproken.

2.1.3. De middelen lichten toe als volgt:

“(…)

Overwegende dat art. 52 §1 .t.e.m. 3 Vb stelt als volgt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene in geschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ” die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4. indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister”

In haar bestreden beslissing houdt verweerster voor dat verzoekster niet de vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt overeenkomstig art. 41 Vw en art. 52 §2 KB en motiveert dan ook dat “haar identiteit [dus] op geen enkele wijze [kan] worden vastgesteld.

Verweerster besluit vervolgens dat verzoekster haar identiteit niet aantoont.

Echter overeenkomstig art. 52 § 3 Vb moet het gemeentebestuur , wanneer niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt, een weigeringsbeslissing nemen door middel van een bijlage 20.

In casu heeft verweerster dit gedaan , die hier niet bevoegd voor is.

Aldus werd de bijlage 20 genomen door een onbevoegde persoon.

TWEEDE MIDDEL: VERZOEKSTER HEEFT WEL HAAR IDENTITEIT BEWEZEN - SCHENDING MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL

Conform art. 41 Vw kan de identiek van het familielid van de burger bewezen worden met alle middelen van recht.

Los van de hypothese staat het vast dat verzoekster werd geboren op 18 november 1965 onder de naam A. Y. (stuk 1).

Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 22.11.2006 een asielaanvraag heeft voorgelegd op naam van A. Y. waarbij zij ondermeer haar Sovjet- paspoort en haar geboorteakte meedeelde (stuk 2).

Ook uit de andere bijgebrachte stukken blijkt dat verzoekster A. Y. heet. (stuk 3). Zij verwijst dan ook naar het feit dat zij in het kader van haar asielaanvraag wel degelijk een geapostilleerde geboorteakte bij gebracht heeft alsook een Russische paspoort met de naam A. Y. die overigens ook in het AD zit, doch dewelke verzoekster heeft verbrand .

Voor wat betreft de beweerdelijk identiteit U. E. verwijst verzoekster naar haar asielrelaas, alwaar zij geconfronteerd werd met het feit dat zij in Rusland tevens ook nog gekend staat als U. E. (stuk 3 e en f)

Verzoekster kan dan ook niet meer informatie geven dan hetgeen zij reeds gegeven heeft, met name dat deze naam vermoedelijk bedacht werd door de mensensmokkelaar die haar destijds naar Europa heeft gebracht. (stuk 3 en f)

Daarenboven kan verweerster thans niet ernstig voorhouden dat er twijfels zouden zijn over de identiteit van verzoekster, nu zij reeds in het verleden haar identiteit heeft bewezen middels de deels verbrande paspoort (zie stuk 2 en 4)

Het is dan ook opmerkelijk dat de DVZ thans een zogeheten “gelijkvormigheidsattest” vraagt, terwijl zij in het verleden telkens het bewijs van de identiteit “A. Y.” aanvaard hebben (stuk 4).

Er kan dan ook niet over getwijfeld worden dat mijn cliënte mevrouw A. heet, minstens dat het om één en dezelfde persoon gaat.

Het middel is gegrond.

De bestreden beslissing dient vernietigd worden.”

2.2. De verzoekende partij betwist niet dat de opsteller van de bestreden beslissing als gemachtigde van de bevoegde minister individueel bevoegd kon optreden. Zij houdt enkel voor dat het de burgemeester toekwam de bestreden beslissing te nemen en niet de gemachtigde van de bevoegde minister. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 52, §4, 5°, van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Artikel 41, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarnaar artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit verwijst, luidt:

“§ 2.

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen vloeit voort dat artikel 52, §2, 2°, van het Vreemdelingenbesluit enkel bepaalt dat de documenten, waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij, *in casu*, artikel 40ter (en 40bis door de toepassing van artikel 40ter) van de Vreemdelingenwet, ten laatste drie maanden na de aanvraag moeten worden voorgelegd. Wanneer deze documenten niet binnen ten laatste drie maanden na de aanvraag worden voorgelegd, moet het gemeentebestuur, conform artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit de aanvraag weigeren door middel van een bijlage 20, die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. In die zin betreft de in artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalde vereiste, om binnen uiterlijk drie maanden na het indienen van de aanvraag de wettelijk vereiste stukken voor te leggen, een ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Uit de voormelde artikelen van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de aanvrager voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg te worden toegelaten, doch slechts kan beoordelen of de aanvrager de vereiste overtuigingsstukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur, *in casu* de gemachtigde van de minister, op zijn beurt dienen toe te laten inhoudelijk te beoordelen of hij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon dus *in casu* slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van de identiteit van de verzoekende partij zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs werd geleverd van haar identiteit. De inhoudelijke beoordeling over de echtheid van de documenten komt de gemachtigde van de bevoegde minister toe.

Op vraag van de gemachtigde van de bevoegde minister werd op 19 augustus 2019, met afgifte aan de verzoekende partij op 22 augustus 2019, de verzoekende partij door de gemeente van haar woonplaats uitgenodigd om voor 14 oktober 2019 de volgende documenten voor te leggen:

- een geldig Russisch paspoort en gelijkvormigheidsattest;
- bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg met betrekking tot de laatste 12 maanden;
- kopie geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon;
- bewijs van ziektekostenverzekering.

Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij op 14 oktober 2019 bijkomend gegevens verstrekke aangaande de tewerkstelling van de verzoekende partij en haar partner.

Een huurovereenkomst wordt tevens overgemaakt. Een paspoort en een kopie van een wettelijke samenwoning werd voordien overgemaakt, wat blijkt uit de bijlage 19ter.

Dit betekent dus enkel dat zij heeft voldaan aan de in artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken worden overgemaakt, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken worden besloten of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Het onderzoek ten gronde, met name de beoordeling of *in casu* is voldaan aan de vereisten, zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister. Conform artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde over een termijn van zes maanden volgend op de datum van aanvraag om een inhoudelijke beslissing, of een beslissing ten gronde, te nemen over de verblijfsaanvraag.

De verzoekende partij houdt verkeerd voor dat de bestreden beslissing door de gemeente Eeklo moest worden genomen. In dit geval is de gemachtigde van de bevoegde minister bevoegd om de bestreden beslissing te nemen. Immers zijn er bewijsdocumenten, ook over de identiteit van de verzoekende partij, overgemaakt, maar de gemachtigde van de bevoegde minister oordeelde dat het voorgelegde paspoort van 17 juli 1987 sporen van bewuste manipulatie vertoonde en dat een attest, ook uitgegeven in 1987, niet vertaald werd en de voornamen er niet kunnen afgeleid worden. De bestreden beslissing legt uit waarom het niet duidelijk is wat de daadwerkelijke identiteit van de verzoekende partij is en gaat effectief de inhoud van de voorgelegde documenten na, met name of de identiteitsdocumenten die wel degelijk zijn voorgelegd inhoudelijk kunnen aanvaard worden. Verder verwijst de bestreden beslissing naar de afgelegde verklaringen van de verzoekende partij ter gelegenheid van haar ingediend verzoek om internationale bescherming en naar de beslissing van de commissaris-generaal van 10 augustus 2018, definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De commissaris-generaal besloot dat de identiteitsdocumenten die de verzoekende partij voorlegde, vals zijn.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de geciteerde bepalingen en aan de volledige lezing van de bestreden beslissing. Verder betwist de verzoekende partij niet het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: ‘1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...)”*.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is niet geschonden.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1.

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2.

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU)

2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3.

De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4.

Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

De bestreden beslissing stelt correct dat artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit vereist dat de verzoekende partij het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 41 van de Vreemdelingenwet moet aantonen.

De bestreden beslissing vervolgt: “Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat ‘de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...)’.

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: ‘1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...)’.

Betrokkene stelt A. Y. te zijn. Betrokkene werd echter door de Russische autoriteiten geïdentificeerd als U. E.

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene de volgende documenten voor: - Paspoort dd. 17.07.1987, hetwelke duidelijke sporen van bewuste manipulatie vertoont. Het paspoort werd wel vertaald, en zou op naam van A. Y. staan. - Een document, eveneens uitgegeven in 1987, hetwelke niet vertaald werd. Er valt niet uit op te maken wat het attest inhoudt. Uit het geschrift zelf valt geen van beide voormelde namen van mevrouw af te leiden. De geschreven naam lijkt evenwel overeen te stemmen met het geschrevene op het voorgelegde paspoort.

Echter, gelet niet duidelijk is welke de daadwerkelijke identiteit van mevrouw is, er geen gelijkvormigheidsattest werd voorgelegd, én het stuk eveneens niet werd vertaald, kan er niets uit dit document worden opgemaakt: niet voor wie het bestemd is/over wie het gaat, noch wat de inhoud betreft.

Betrokkene werd in het kader van haar asielaanvraag dd. 18.07.2018 door het CGVS geconfronteerd met gegeven dat zij als U. E. werd geïdentificeerd door de Russische autoriteiten, terwijl zij zelf beweert A. Y. te zijn. Zij blijkt geen enkele verklaring te kunnen geven omtrent deze verschillen in identiteit waaronder zij officieel gekend is in het land van herkomst en België, en de identiteit die ze stelt te bezitten. Betrokkene beweerde dat de smokkelaar die haar destijds naar België bracht, misschien valse documenten voor haar had gemaakt maar kon dat ook niet met zekerheid stellen. De basispersoonsgegevens van betrokkene blijken dus niet duidelijk te zijn. Na onderzoek zag het CGVS

zich genoodzaakt, in hun beslissing dd. 10.08.2018, te besluiten dat de identiteitsdocumenten die betrokkene voorlegde, als vals dienen te worden beschouwd. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat betrokkene het eens is met deze beslissing en de inhoud ervan.

Tot slot kan opgemerkt worden dat er, naar aanleiding van de huidige aanvraag gezinshereniging, een geldig Russisch paspoort en een gelijkvormigheidsattest werd opgevraagd. De brief dd. 19.08.2019 die daartoe opriep, werd aan betrokkene betekend op 22.08.2019. Betrokkene heeft hier tot op heden geen gevolg aan gegeven. Haar identiteit kan dus op geen enkele wijze worden vastgesteld.

Uit het geheel van het dossier en aan de hand van de voorgelegde documenten dient vastgesteld te worden dat betrokkene haar identiteit niet heeft aangetoond. Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

De verzoekende partij slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Zij verwijst naar de stukken die zij voorlegt om aan te tonen dat zij haar identiteit afdoende bewijst.

De stukken die aan het verzoekschrift worden gehecht, zijn niet van die aard dat zij de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij legt een niet vertaald paspoort neer, een historiek onder de naam A. Y. van de gemeente Verviers, een uittreksel van het rijksregister onder de naam U. E., de vermelding dat zij houder is van een oud Sovjet-paspoort dat zij voorlegde onder de naam A. Y. op 22 november 2006 ter gelegenheid van de door haar eerste ingediende asielaanvraag en waarvan zij onder stuk 3d een kopie van dit paspoort toevoegt, een kopie van een geboorteakte dat werd vertaald met naam A. E. M. en de beslissing van de commissaris-generaal van 18 juli 2018 met een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze stukken tonen geenszins aan dat de verzoekende partij als identiteit A. Y. heeft. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij door de Russische autoriteiten geïdentificeerd is als U.E.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, waar de stukken voorhanden zijn, voor het nemen van de bestreden beslissing, en beantwoorden aan een correcte feitenvinding. Zij zijn niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij gaat voorbij aan de vaststelling van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 10 augustus 2018, met name dat de voorgelegde identiteitsdocumenten vals zijn.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen van de verwerende partij kan hernomen worden:

"Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het bestuur de bijlage 20 (...)wel op grond van de vaststelling dat verzoekster niet in bezit zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet voorziene documenten.

Zo werd er toegelicht dat verzoekster bij haar aanvraag als bewijs van identiteit de volgende documenten heeft overgemaakt:

- Paspoort van 17/07/1987 met sporen van manipulatie;*
- Een document uitgegeven in 1987, dat niet vertaald werd waardoor niet kan worden opgemaakt wat het attest juist inhoudt.*

Er werd geconcludeerd dat niet duidelijk is wat de daadwerkelijke identiteit is van verzoekster temeer nu er geen gelijkvormigheidsattest werd voorgelegd en het stuk niet werd vertaald.

Verzoekster betwist niet dat zij expliciet verzocht werd om een geldig paspoort en gelijkvormigheidsattest voor te leggen.

Verder werd terecht gewezen op de beslissing genomen door de CGVS inzake haar tweede verzoek om internationale bescherming. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam inderdaad d.d. 10 augustus 2018 een beslissing houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Die beslissing luidt onder meer als volgt:

"(...) U vroeg voor het eerst asiel aan in België op 22 november 2006 onder de naam A. Y. (...).

U werd op 15 mei 2018 door de Russische autoriteiten echter geïdentificeerd als E. U., geboren op 18 november 1965 te Grozny.

(...)

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het bijzonder opmerkelijk is dat u in mei 2018 in het kader van een geplande repatriëring naar Moskou door de Russische autoriteiten werd geïdentificeerd als E. U., terwijl u zelfs steeds volhield dat u naam Y. A. is; u werd hiermee geconfronteerd, maar kon hier geen

verklaring voor bieden; u beweerde dat de smokkelaar die u destijds naar België heeft gebracht misschien valse documenten voor u had gemaakt, maar u weet dat helemaal niet zeker. Ook na confrontatie bleef u dus halsstarrig volhouden dat uw echte naam A. is (...). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht om correcte informatie te geven over de basispersoonsgegevens zoals zijn identiteit. Dat u dit duidelijk niet doet en evenmin een duidelijke verklaring kunt bieden over de reden waarom de Russische autoriteiten u met een andere naam identificeren, wordt niet aanvaard, waardoor alvast ernstige schade wordt toegebracht aan uw algemene geloofwaardigheid.(...)"

Gelet op voorgaande is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekster haar identiteit niet heeft aangetoond, waardoor zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Een schending van artikel 52 §3 van het KB van 8/10/1981 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt."

Het betoog van de verzoekende partij is niet van aard de vaststellingen van de commissaris-generaal en de vaststellingen van de Russische autoriteiten te weerleggen. Het indienen van een asielaanvraag onder de naam A. Y. en een paspoort voorleggen dat sporen van manipulatie vertoont, hetzij een ander identiteitsdocument dat niet vertaald is, weerleggen de vaststelling van de Russische autoriteiten niet. De verzoekende partij verklaart evenmin waarom zij geen gevolg gaf aan de vraag tot overlegging van het gelijkvormigheidsattest.

De verzoekende partij toont de schending van de materiële motiveringsplicht niet aan.

2.4. De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN